

[Charlotte Enevoldsen]

Som reserveordfører for CD her i dag vil jeg nævne bemærkningerne til § 7, stk. 5 og 6, hvor det er slået fast, at de studerende kan få observatørstatus i institutbestyrelserne. Det er jeg glad for, fordi det giver de studerende et økonomisk indblik, som kan være baggrund for, at de kan levere et ansvarligt og kvalificeret arbejde i studienævnene.

Det enstrengede system med en klar og tydelig sammenhæng mellem ledelse og ansvarsplacering og med styrkelse af rektorembedets beføjelser falder godt i tråd med CD's opfattelse. Når kritikere af forslaget mener, det giver et demokratisk underskud, er det en kritik, vi tager afslappet på. Vi mener i øvrigt ikke, den er rigtig. De styrende organer er valgt og kan vælge deres ledere, og der kan stilles mistillidsvotum, hvis de retningslinjer, der lovligt er lagt, ikke bliver overholdt.

Et enkelt spørgsmål vil jeg dog tillade mig at komme med her, fordi forslaget hverken opererer med prorektor eller prodekaner. Valgte lederes opgaver bør efter vores mening også løses under deres fravær, og hvad så? Jeg nævner det blot, fordi jeg forudser, at det kunne blive et praktisk problem.

Fra flere sider kritiseres det, at formandens stemme ifølge forslaget bliver udslagsgivende ved stemmelighed i de paritetisk sammensatte studienævn, i stedet for at man bruger den regel, der siger, at forslag bortfalder ved stemmelighed.

Efter CD's opfattelse er præciseringen i § 8, stk. 3, den, vi helst ser, bl.a. fordi det giver en konfliktløsningsmulighed. Man må vel kunne tro på, at det er voksne mennesker, der sidder på begge sider af forhandlingsbordet, og at der er en fælles interesse i, at de studerende får så hensigtsmæssige ordninger og forhold som muligt. Hvis studerende møder op med velargumenterede og gode forslag, som ligger inden for lovens rammer, hvem skulle så være interesseret i straks at nedlægge veto og dermed bremse for en reel forhandling? Men vi vil naturligvis gå ind i en nærmere og åben debat om dette punkt, når tiden bliver moden til det.

Om de studerendes indflydelse på kvaliteten af deres undervisning vil jeg godt fremhæve de forbedrede muligheder, forslaget giver. Der er nu et sted, hvor ansvaret entydigt kan placeres. De studerende ved, hvem de skal henvende sig til, hvis de synes, en undervisning er for dårlig,

nemlig studielederen, eller de kan gå højere op i hierarkiet, hvis det bliver nødvendigt.

Endelig vil jeg nævne den nydannelse, at der nu både i konsistorium og fakultetsråd er repræsentation af to udefra kommende sagkyndige, som kan fungere som en slags værn imod, at der opstår stivhed og mangel på dynamik. Meningen er jo ikke, at erhvervslivet skal bestemme forskningen og uddannelsen, det ville vi i hvert fald have vendt os imod i CD. Men vi mener, forslaget er et godt bidrag til at fjerne myten om universiteterne som verdensfjerne elfenbenstårne og sikrer det nødvendige input udefra.

Behovet for en ny styrelseslov har længe været påtrængende – og meget gerne gennem et bredt forlig, så der kan blive ro på de gamle fronter til gavn for forskning og uddannelse. Det er CD's håb, at det er lykkedes med dette forlig.

Elisabeth Arnold (RV):

I går gik en nydelig ældre herre igennem nogle af gangene her på Christiansborg. Det var Onde Helge. Onde Helge var det tilnavn, den tidligere radikale undervisningsminister Helge Larsen fik, efter at han havde skaffet universiteterne i Danmark den nu så stærkt roste styrelseslov. Jeg er helt sikker på, at hr. Rahbæk Møller har været med blandt blomsterbørnene og rakket ned på Onde Helge dengang i 1973, da loven blev indført.

Tilnavnet var helt ufortjent. Det hang desværre fast, og den styrelseslov, Onde Helge var fader til, har altså holdt sig i næsten 20 år. Ikke mange ministre kan drømme om, at deres lovgivning kommer til at stå så længe. Men alligevel, tilnavnet Onde Helge siger lidt om, hvilke vanskeligheder den pågældende minister havde især på universitetssiden, især i studiemiljøerne, med overhovedet at få ørenlyd for noget som helst. Alle forandringer er til det værre, stort set uanset hvad de drejer sig om.

Jeg har tidligere i dag nævnt den dagsorden, vi diskuterede i marts 1990, hvor der for første gang politisk blev givet en melding om, at tiden vist var moden til, at man kunne begynde at kigge på styrelsesloven – omsider efter næsten 20 år. Vi synes også, som mange andre har nævnt i dag, at der har været ganske udmærkede resultater med styrelsesloven. Den har på mange områder fungeret godt, men den har på